

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **M. P.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem sídlem 120 00 Praha
2, Vinohradská 22

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlím 130 51 Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2019 č. j. CPR-19438-6/ČJ-2018-
930310-V235, o správním vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České

republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-70332-45/ČJ-2018-070022 ze dne 26. 4. 2018, jímž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy účastnice řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo rozhodnuto, že dle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným potvrzeno.

2. Žalobkyně namítala, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v její neprospěch, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v její prospěch, nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a aby byly šetřeny její oprávněné zájmy. Žalobkyně dále namítala, že jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobkyně poukázala na to, že plně spolupracovala se správním orgánem. S ohledem na okolnosti případu, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Uvedla, že měla platné pobytové oprávnění. Je nutno vážit následky, které má uložení správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možné nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Poukázala na to, že správní orgán měl jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit jí dobrovolné opuštění území České republiky, příp. jinou formu ukončení. Namítala také, že i délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu.
3. Žalobkyně dále poukázala na to, že správní orgán vydal pravomocné rozhodnutí v relativně jednoduchém skutkovém stavu rok a tři čtvrtě po samotném jednání. To je pochopitelně skutečnost, která nemohla být namítnuta již v odvolacím řízení a lze hovořit o nové skutečnosti, nicméně samotnou délku správního řízení (průtahy nebyly spojeny s jednáním žalobkyně), je nutno zohlednit už ve správním rozhodnutí a alespoň dobu vyhoštění přiměřeně zkrátit, neboť její jednání nebylo takové razance, aby muselo být projednáváno tak dlouho. Samotný fakt vedení takového řízení má neblahé následky a je nepřiměřeným zásahem zejména do soukromého života účastníka řízení. Žalobkyně dále obecně namítala, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jejího soukromého a rodinného života. Uvedla, že správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí uvedl kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců, ovšem nevypořádal se s možnými důsledky rozhodnutí pro její budoucí život. Rozhodnutí je čistě formalistické. Dané hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Uvedla, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, resp. že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Na

takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav, nýbrž prostě konstatováno rodinné zázemí na území domovského státu, což však není dostatečný důvod pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, to celé s ohledem na délku jejího pobytu na území České republiky.

4. Žalobkyně dále uvedla, že musí také namítat otázku samotné účelnosti rozhodnutí, kterým je jí správní vyhoštění ukládáno v délce 6 měsíců, přičemž krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění území České republiky opustila, tj. před 21 měsíci. Vyhoštění z ČR je v tomto ohledu nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť cíle tohoto opatření již bylo dosaženo a ochrana zájmu společnosti nevyžaduje již uložení správních vyhoštění, přičemž jeho uložení navíc účastníka řízení nad únosnou míru zatěžuje. Žalobkyně poukázala na to, že se prakticky celou dobu vedení řízení zdržuje mimo území České republiky. Namítala, že v rámci odvolacího řízení bylo na místě zohlednit délku vedeného řízení a tuto reflektovat do přijatého opatření. V tomto konkrétním případě je již zbytečné a nepřiměřené ukládat přímo vyhoštění, ale zcela postačí opatření ve smyslu § 50a zákona č. 326/1999 Sb. Správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Konstatování správního orgánu, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze brát za dostatečné.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal jak na odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak na rozhodnutí nalézacího správního orgánu a na shromážděný spisový materiál. Tvrzení žalobkyně, že krátce po zahájení řízení území České republiky opustila, nebylo v průběhu správního řízení vůbec zmíněno, a to ani v odvolacím řízení. Naopak žalobkyně v odvolání uvedla, že se jí lhůta k vycestování jeví nepřiměřeně krátká. Tvrzená skutečnost, že žalobkyně území České republiky opustila dobrovolně, tak nemohla mít na napadené rozhodnutí vliv, a to tím spíše, že až do doby nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nebyla omezena v možnosti pobývat na území České republiky, neboť až právní mocí rozhodnutí ve věci správního vyhoštění vzniká cizinci povinnost opustit území České republiky.
6. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 75 s.ř.s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud neshledal vady napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 21. 3. 2018 byla správním orgánem I. stupně v objektu společnosti WERA NOVA s.r.o. na adrese Krnov, Chářovská 112/846 provedena pobyťová kontrola, při níž byla mezi jinými cizinci kontrolována i žalobkyně, která zde v pracovním oděvu balila mražené výrobky u výrobní linky. Ve spise je fotokopie cestovního pasu žalobkyně č. X s polským národním vízem č. X, typu D, MULT, délka 180 dnů s platností od 10. 6. 2017 do 5. 6. 2018 a datem vstupu do schengenského prostoru dne 4. 3. 2018. Povolení opravňující k výkonu pracovní činnosti na území České republiky žalobkyně nepředložila. Dne 21. 3. 2018 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení oznámením o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Žalobkyně byla poučena a téhož dne s ní byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočníka. Žalobkyně po seznámení s podklady pro rozhodnutí v rámci svého vyjádření uvedla, že do České republiky

přicestovala 4. 3. 2018 přímo do města Krnov za prací. Na území Polska má vydané pracovní povolení, ale u které firmy měla pracovat, si nepamatuje. V Polsku nikdy nepracovala. Na otázku, kdo je jejím zaměstnavatelem, žalobkyně odpověděla, že pracuje pro firmu WERA NOVA s.r.o. Docházku jí vedla uvedená společnost, která ji také proškolila z bezpečnosti práce na pracovišti. Žalobkyně dále sdělila, že v České republice nemá žádný majetek, ekonomické, společenské, rodinné ani kulturní vazby. Na Ukrajině žijí její dva synové a manžel. Není jí znám žádný důvod ani překážka vycestování. Součástí spisu je i závazné stanovisko ev. č. ZS40964 ze dne 22. 3. 2018, podle něhož vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Ze správního spisu se rovněž podává, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že spisový materiál byl doplněn o stanovisko ministra vnitra č. j. MV-102556-2/OAM-2019, kterým potvrdil závazné stanovisko ev. č. ZS40964 o tom, že vycestování žalobkyně je možné a žalobkyni bylo sděleno, že ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění se může seznámit se závazným stanoviskem, vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním dle § 36 odst. 3 správního řádu. Zástupci žalobkyně bylo toto vyrozumění doručeno 24. 9. 2019. Tohoto práva žalobkyně nevyužila.

9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění do 30. 7. 2019 (dále jen zákon o pobytu cizinců), policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
10. Podle ust. § 118 odst. 1 téhož zákona, správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
11. Podle ust. § 174a odst. 1 téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
12. Co se týče žalobních námitek žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nezjišťování skutečností hovořících ve prospěch žalobkyně, krajský soud především uvádí, že se jedná o obecné námitky. Dle názoru soudu skutkový stav byl naopak zjištěn v dostatečném rozsahu. Z okolností posuzované věci, zejména pak výpovědi samotné žalobkyně nevyplynula nutnost obstarání dalších podkladů pro vydání rozhodnutí. Z odůvodnění na straně 10 napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný shodně se správním

orgánem I. stupně ve vztahu ke stanovení doby správního vyhoštění zohlednil charakter a délku porušení právních předpisů, také přihlédl k tomu, že žalobkyně se správním orgánem spolupracovala a jednalo se o první zjištěné porušení právních norem v České republice. Krajský soud neshledává uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců za nepřiměřené za situace, kdy doba, na kterou bylo možno ze zákona uložit správní vyhoštění, činila v posuzovaném případě až 5 let, jak plyne z výše citovaného ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány při stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nepřekročily meze správního uvážení, toto uvážení nezneužily, nerozhodly svévolně ani diskriminačně a dbaly na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná, stejně tak není důvodná námitka o nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně stanovení délky uloženého správního vyhoštění. Jak výše uvedeno, ve prospěch žalobkyně správní orgán zohlednil tu skutečnost, že se dopustila porušení zákonů České republiky poprvé, spolupracovala s policií a hodnotil také charakter a délku porušení právních předpisů. K žalobní námitce stran samotné účelnosti rozhodnutí s argumentací, že žalobkyně opustila území České republiky krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, krajský soud předně poukazuje na to, že žalobkyně žádnou informaci o tom, že území České republiky opustila, správnímu orgánu nesdělila. Ve spise o tom není žádná informace. Krajský soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 289/2017-31 a uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli. Pominout nelze také to, že správní vyhoštění nemá sankční povahu. Jedná se o správní opatření, kterým stát vyjadřuje zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval, jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Z důvodu již uvedeného narušení veřejného pořádku tím, že žalobkyně pracovala na území České republiky bez příslušného pracovního povolení, nebylo podle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců možné užít mírnějšího opatření v podobě rozhodnutí o povinnosti opustit území a správní orgány musely rozhodnout o správním vyhoštění žalobkyně.

13. Nedůvodnou soud shledává i žalobní námitku, že správní orgány nedostatečně posoudily dopad uloženého správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 46/2012-22 plyne, že při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle článku 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. V rozsudku č. j. 8 As 118/2012-45 Nejvyšší správní soud uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zhodnotil soukromý a rodinný život žalobkyně na území České republiky z pohledu

kritérií pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle článku 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES. Z výpovědi žalobkyně zjistil, že na území České republiky nemá žádné rodinné a jiné vazby k osobám žijícím na území České republiky. Žalobkyně uvedla, že celá její rodina bydlí na Ukrajině. Vycházel rovněž z dalších zjištění z výpovědi žalobkyně, která na otázku společenských a kulturních vazeb odpověděla, že zde žádné takovéto vazby nemá a sdělila správnímu orgánu, že v návratu na Ukrajinu jí nic nebrání. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, které by mohly v důsledku vyhoštění znamenat nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života. Nemá zde ani žádné sociální a kulturní vazby. V žalobě ostatně žalobkyně ani nezmínila, jaké konkrétní skutečnosti mají vliv na tvrzený zásah do soukromého a rodinného života správní orgány opomněly přihlídnout.

14. Z relevantní judikatury neplyne nutnost hodnotit dopad na budoucí pobytová oprávnění žalobkyně. Namítala-li žalobkyně, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění nelze stavět na skutečnosti, že cizinec se má kam vrátit, soud uvádí, že nic takového z napadeného rozhodnutí neplyne. Žalovaný kromě rodinných vazeb na Ukrajině vzal v potaz absenci jakýchkoli vazeb v České republice.
15. K námitce stran nepřiměřené délky správních řízení krajský soud uvádí, že lze přisvědčit žalobkyni, že řízení trvalo delší dobu, ovšem zákon o pobytu cizinců žádnou lhůtu, po jejímž uplynutí by zanikla možnost správního orgánu rozhodnout o uložení správního vyhoštění, neobsahuje. Délka řízení sama o sobě není důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. Pokud žalobkyně měla za to, že v řízení dochází k průtahům a je v důsledku toho dotčena na svých právech, měla možnost využít opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, příp. podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Ze správního spisu neplyne, že by žalobkyně této možnosti využila. Žalobkyně měla k dispozici prostředky, jak se průtahům bránit.
16. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.02.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje